

Boško Tomašević

LUTAM GRADOVIMA, SKUPLJAM JELENE

Lutam gradovima
skupljam jelene
životinje tihih neonskih večeri
pred zimu
koja mi dolazi.
Čovečanstvo se odselilo
u Sen Moric u Majami u Sen Trope
na Majorku u Gvantanamo
ponelo sa sobom jaguare lambordžinije
i bentlije prepustilo zaboravu banke konzorcije
simpozije taštih imena
opustošilo crkve poslednjim molitvama
napustilo zatvore u pravcu trezora
hladnih linija i neoprostivih sigurnosti.
Istorija je otišla u popodnevnu posetu
klinikama i mrtvačnicama da teši ostatak ljudstva.
Sa mrtvima ne priča.
Tek iz radoznalosti nekima zadigne i spusti čaršav
bezbroy je mrtvih pičaka tu
lepih i snenih kao Ofelija
ravnodušnih spram bujnih kita
smirenih poput života koji je
sa njih odšetao do reči Jevanđelja
da ih izbliza vidi
i da ih možda pročita.
Lutam gradovima
skupljam jelene
konačno sam sâm sa svojom ljubavlju
prema bićima koja imaju oči
velike kao prazne ulice
nalik bistrim fontanama čija se voda
mrzne postaje led u kojem se
ogledaju mesec i zvezde.
Za hladnih večeri
u bibliotečkim štalama
noće srne
spavaju na knjigama velikih mislilaca

i drevnih pesnika.
Toplo je na spisima na kojima su se nekad
gnezdile nade
vera u napredak
bajke napuštene od nekih
skrušenih i zamišljenih ljudi
i sada ih sanjaju nova čovečanstva
bujna carstva predviđena
za neke nove poraze.
Lutam gradovima
skupljam jelene
stvorenja čiste jednostavne tuge
vodim ih na daleka pojila u većnice
na pašnjake bez glasova i zvona
pred oltare bez pastira.
Prolazimo glavnim ulicama sveta
zastave se vijore pod jelenskom rikom u predvečerje
nad rogatim šumama raširio se
Mali Medved i ceo Mlečni put.
Hladan je mermer avenija
tople su suze mojih životinja.
Predvečerje bez napora prelazi u noć
pašće veliki mraz
na krzno i mene
biće toplo među zaspalim krdom.

DALJINE KOJE NISU VODILE NIKUD

Bilo je toliko daljina
u mom životu
i sada je njih većina tu
kraj mene
više me ne vode nikud
ne izluđuju me svojom nedostižnošću
tu su
milujem ih po glavi po licu
došle su preda me
i kao jutarnje životinje
piju mi sa dlanova znoj moj
suše moja nekadašnja nestrpljenja
pričaju mi kako su i one
plave daljine
mene čekale

videle su nekog u daljini
u dalekoj daljini
na konju
kako gredi peščanom pustinjom
kako prolazi kroz gradove
zasenjene i puste
kako se zadržava u bibliotekama univerziteta
prepunih znanja
kako nastavlja dalje
razočaran
nimalo utešen
pred putem koji mu predstoji.
Sada smo daljine i ja tu
oslonjeni jedni na drugo
daljina na daljinu
čežnja na čežnju
znoj na znoj
bog spasenje
žene nebesa nada
ti utešni nonsensi
ne stoje više između nas
prošli smo kroz njihove
nužne paklove
kroz njihove obećane rajeve
sve nam se čini sada
daljim nego ikad
ali bile su to
obične prolazne
i ponekad
neophodne daljine.
Istinske nedostižnosti
one prave
sada su ovde
sustigli smo se
čekali smo jedni na drugo dugo
viđali jedni druge
one mene na konju
ja njih u suznoj izmaglici
na dalekim horizontima
tamo gde sunce izlazi
i tamo gde zalazi
možda sam im ja bio
nedostižniji nego one meni
no stigli smo jedno do drugog

ništa se nije dogodilo
nismo se umorili
niti pokajali
nema više žalosti niti radosti
samo daljine
više ne vode
nikud.

NADZEMNO PODZEMLJE

Ponekad svratim u
nadzemno podzemlje.
Face bogtejebo!
Ležerni sigurni priglupi
poluobrazovani tašti.
Književni polusvet
krdo zalutalo
otplavljeno sa drezgom
na glavni kolosek literature.
Smeće koje se teši dnevnim uspesima
dnevnim nagradama dnevnom politikom
i dnevnom večnošću.
Niko im neće stati na put.
Ali
književnost ima svoje
poljske staze
na čijim stranama boravi
spomen na Heraklita
čekić bića
miris jabuka i
jutarnja rumen
u kojoj novi pesnik traži
novo jutro
i u jutru „veliko podne“
imuno na stara mediokritetstva.
Ne treba biti odveć zgađen nad tim.
Uvek se otvaraju nova vrata
nove lozinke
podržavaju se novi bogovi
samo je Heraklit star
onoliko koliko je
stara dobra poezija
svakog barda

i koja mu curi niz cipele
savršena kao kiša
kao mladi divlji luk
na poljskoj stazi
u veliko podne
pod čekićem bića.

KREĆEŠ U ŽIVOT ZA GORE

Krećeš u život za gore
ostavljaš blistave umove
propale tradicije
gladi
usamljenost za koju se nisi borio
žene koje su te mimoišle
uspeh koji te je dokrajčio.

Sve se događa prvi put
dok se umotavamo u smrt
usred prihvatljivog odlaska
samo melanholija čini ostatke
svetlosti dosadnim.

Krećeš u život za gore
no i dalje pišeš pesme
nisi sve rekao
a i kako bi
pisanje jednom započeto
završava se odustajanjem tela
ne volje
pišeš
i veruješ da čak ukoliko
vremena više i ne bude bilo
možda će ga biti toliko
koliko za jedan rezime
za jedan osvrt
za sve ove protekle godine
pisanja i življenja
koji je kraći
i od najkraćeg osvrta i
kojeg možeš
za svaki slučaj
da saopštiš već i sada:
bilo je gorko i besmisleno.